CÍLEM SOUČASNÉ GLOBÁLNÍ COVIDOVÉ REVOLUCE JE TRVALÁ TOTALITA,TOTALITNÍ KONTROLA, TRVALÝ LOCKDOWN

- CZ24 News | 31. března 2021

Michal Semín dovozuje, že cílem současné globální covidové revoluce je trvalá totalita, ať už ji nazýváme Velkým resetem, či jinak

Je to plus mínus rok, co jsme začali žít v poněkud dystopickém karanténním režimu. Zahalené tváře, povinné rozestupy, zavřené kostely, hospody, obchody, zákaz vycházení či cestování. To vše kvůli nové infekční nemoci, z níž se uzdraví 99,5% nakažených.

Komu ještě paměť slouží, jistě si vybaví výroky z loňského jara, že až „zploštíme křivku“, což bude tak za 2 – 3 týdny, začne se život vracet do normálu. Nestalo se tak – od většiny restrikcí bylo upuštěno až v létě.

Co je cílem?

A tehdy mnozí z nás podlehli dojmu, že je to konečně za námi. Že jsme se dostatečně poučili z počátečních chyb a že můžeme věřit našim politikům, ujišťujících nás, že další plošná opatření již v žádném případě nehrozí.

Uplynulo jen pár týdnů a byli jsme zase tam, kde na jaře. Přišel další lockdown, který trvá dodnes. Dalo by se to ještě pochopit za situace, v níž bychom čelili skutečné morové ráně, nebo kdyby se

prokázalo, že lockdowny fungují. Ani jedno však neplatí. Země, které cestou plošných restrikcí nešly, mají méně obětí covidu, než země, které přestaly normálně žít.

Nejde jen o čísla nemocných či zesnulých, u nichž byla přítomnost viru SARS-Cov-2 prokázána, ale především o výrazný nárůst úmrtí, způsobených omezeným přístupem k zdravotní péči, odloženými chirurgickými zákroky, narůstající depresí z izolace či ztráty zaměstnání, strachem z onemocnění, vyvolaného permanentní mediální masáží a dalšími faktory. Nemalý počet předčasně vyhaslých životů, uvedených v kolonce „nadměrná úmrtí", tak není důsledkem covidu, ale covidismu.

Suma sumárum – plošné lockdowny životy nezachraňují, ale naopak zkracují. Přesto nic nenasvědčuje tomu, že by evidentní selhání zvolené metody přimělo řídící velín covidové operace k jejímu nahrazení metodami jinými, více cílenými a hlavně přiměřenými závažnosti infekční choroby. Takže nám nezbyde než se ptát – a je vůbec cílem lockdownů se s nemocí Covidu-19 vypořádat? Neleží skutečný důvod jejich zavádění jinde?

Nový typ lockdownu

Jednu z možných odpovědí můžeme hledat v článku ekonomky Mariany Mazzucatové, nazvaný *Jak se vyhnout klimatickému lockdownu*. Publikován byl loni v září na publicistickém portálu Project Syndicate, sponzorovaném Open Society Fund a Nadací Billa a Melindy Gatesových. Mazzucatová bývá uváděna jako jedna z nejvlivnějších postav moderní ekonomické teorie, připravující přechod na nový typ kapitalismu. Pochvalně se o ní vyjadřuje i papež František: *„Mariana nás nutí konfrontovat naše dlouho zastávané názory o tom, jak ekonomika funguje"*. Působí v různých orgánech OSN, WHO i jako poradkyně expertních týmů vlád řady států.

Článek uvádí konstatováním, že v blízké budoucnosti bude muset lidstvo přikročit k novém typu lockdownu, a to nikoli z důvodu infekce, ale v zájmu klimatu. Jak by mohl takový režim vypadat?

„V rámci klimatického lockdownu by vlády omezily používání soukromých vozidel, zakázaly spotřebu červeného masa a zavedly extrémní opatření na úsporu energie, zatímco společnosti, zaměřené na fosilní paliva, by musely přestat těžit. Abychom se takovému scénáři vyhnuli, musíme přepracovat naše ekonomické struktury a zavést nový typ kapitalismu… Mnozí považují klimatickou krizi za odlišnou od zdravotní a hospodářské krize způsobené pandemií. Ale tyto tři krize – i jejich řešení – jsou vzájemně propojeny."

Nový typ kapitalismu, s jehož základními obrysy nás v článku seznamuje, je věcně totožný s receptem, propagovaným Světovým ekonomickým fórem (WEF) pod hlavičkou Velký reset či tandemem papež František-Lynn Rotschildová pod názvem inkluzivní kapitalismus. Máme-li se vyhnout klimatickým lockdownům, bude třeba okamžitě reorganizovat řízení globální ekonomiky tak, aby vše bylo podřízeno jedinému cíli – zelenému udržitelnému rozvoji.

Jde o koncept, který je podstatně staršího data, než Velký reset Klause Schwaba. Poprvé byl důkladněji rozpracován v 300 stránkovém dokumentu, přijatém 178 státy světa na Summitu Země, pořádaném OSN v roce 1992 v Rio de Janeiro a následně rozšířen zprávou *Zhodnocení globální biodiverzity*. Podle této vize by v dosud známém světě nezůstal kámen na kameni, respektive represivní či totalitní režimy, omezené teritoriálně, by získaly globální rozměr. Celý projekt lze shrnout do jediného slova – KONTROLA. A hlavní prostředky? Faktické zrušení soukromého vlastnictví, populační kontrola a globální správa zdrojů. Ale protože pokrok nezastavíš, pracuje se dnes s ještě propracovanější vizí, obsaženou v tzv. Agendě 2030, obsahující 17 cílů udržitelného rozvoje. Až jich bude za 9 let dosaženo, zavládne ve světě mír, zmizí nemoci a chudoba a všichni budou šťastní. Pokud ovšem onu pouť za tímto vznešeným cílem vůbec někdo přežije…

Klimatická revoluce

Ovšem zpět k naší reformátorce, protože i Mazzucatová má v této věci jasno. Volá po komunitárním řízení firem, zohledňující nikoli zájem akcionářů, ale všech, kterých se dané podnikání dotýká. V praxi to znamená, že o tom, co kdo bude vyrábět a v jakém množství, budou rozhodovat jakési akční výbory, složené ze zástupců firem i širší občanské společnosti. A úvěr, bude-li k danému podnikání nutný, bude muset splňovat kritérium minimální ekologické zátěže. Bude nutné zavést nové typy daní, penalizujících výrobu neekologických výrobků. A také, alespoň po dobu přechodu na nový typ ekonomiky, zajistit stálý příjem všech lidí, bez ohledu na to, zda pracují či nikoli.

Svůj článek uzavírá těmito slovy: *„Prostor pro zahájení klimatické revoluce – a dosažení inkluzivního zotavení z COVID-19 – se rychle uzavírá. Musíme s sebou pohnout, chceme-li změnit budoucnost práce, dopravy, využívání energie a učinit z konceptu „zeleného dobrého života“ realitu pro budoucí generace. Tak či onak, radikální změna je nevyhnutelná; naším úkolem je zajistit, abychom dosáhli změny, o kterou usilujeme – dokud ještě můžeme.“*

Soudružka Mazzucatová burcuje svět k rychlému činu, abychom se vyhnuli klimatickým lockdownům, ve skutečnosti však jistě ani ona nevěří, že lidé dobrovolně přistoupí na zavedení globálního zeleného komunismu. Bez lockdownů to tedy nepůjde. Uvědomují si to i ideologové WEF, když v jednom ze svých nedávných propagandistických videí velebili snížení emisí uhlíkových plynů během anticovidového utlumení globální ekonomiky, obchodu a cestování. Protože video vyvolalo silné negativní reakce na sociálních sítích, po pár dnech jej WEF raději stáhlo. Díky bývalému britskému europoslanci Martinu Daubneyovi jej však stále ještě můžeme shlédnout na jeho twitterovém účtu.

Dopustíme to?

Myšlenka razantních klimatických opatření je živá i v Německu, kde významně narůstá politická podpora Zelených a kde se ekologistická agenda stala samozřejmostí ve všech hlavních politických stranách, snad jen s výjimkou AfD. Poslanec německé SPD Karl Lauterbach loni v prosinci prohlásil, že *„potřebujeme opatření k řešení změny klimatu, která budou spojena s omezením osobní svobody, na něž si již lidé zvykli v boji proti pandemii“*. Má-li být agenda Zeleného údělu, prosazovaná Evropskou komisí, uvedena do praxe, bez klimatických lockdownů to půjde jenom stěží.

Budou však lidé ochotni si kvůli vizi bezuhlíkového světa pro příští generace vzdát se volného pohybu, omezit spotřebu či vzdát se věcí, bez kterých si už normální život ani neumí představit? Asi jen těžko. Ale když jde o jejich bezprostřední zdraví, jsou mnozí schopni kdečeho – třeba si nasadit respirátor, vyhýbat se lidem a úzkostlivě si každých deset minut mýt ruce. Přinutit někoho, aby se vzdal normálního života jen kvůli své uhlíkové stopě, je podstatně těžší, než když je mu vsugerováno, že bez tvrdého karanténního režimu umře na covid on i jeho blízcí.

Jak dlouho si toto odporné pokrytecké divadlo ještě necháme líbit?

Autor:

Zdroj: https://www.protiproud.cz/